

Grundlovsforandringer, som nu er omtalt. Naar den ærede Minister siger: „Have I Tillid til Eders System og til Loven, som den er, saa forlader Eder derpaa,“ saa giver jeg ham talmindelighed min fuldkomne Samstemning; men Spørgsmaalet stilles ikke ialmindelighed; Spørgsmaalet er: „Kunne I have denne Tillid i dette Dieblit?“ og da svarer jeg: Nei! Jeg benægter, at dette Dieblit stiller sig og kan stille sig saaledes for den almindelige Opfatning, at vi kunne faae Tro paa Lovens virkelige Styrke. Jeg vil ikke dermed sige, at noget Misbrug er skeet; men vi høre dagligt Udtalelser her i Salen fra de meest formaående Mænd, fra dem, der have — saa at sige — Statens Stabne i deres Hænder, der maatte rokke vor Tro, naar den ikke stod fast begrundet. Den ærede Minister har for ganske kort Tid siden været Bidne til en Tildragelse af denne Art. Han kan ikke undre sig, om der skal en meget stor Tro og stor Vidtomseenhed til under saadanne Omstændigheder at holde Ligevægten og ikke snarere gaae for langt end for kort. Men nu gaae vi ikke; vi blive staaende! Ja, vi gjøre endda mere, vi sige: Kom os imøde med bestemte Forslag, som ikke modificere det, der er Grundprincippet, nemlig, at vort nærværende Valgsystem ikke kan rokkes ved en tilfældig Indvirkning; Mere forlange vi ikke, giv os det. — Lader os paa denne Maade gaae denne Forhandling igjennem, og den ærede Minister vil have gjort Staten og sine egne Bestræbelser en stor Tjeneste; thi da ville næste Gang og i næste Dieblit hans egne Bestræbelser komme til at staae i et ganske andet Lys.

Den ærede Minister har selv meget rigtigt angivet Grunden, hvorfor Valgbarhedens Begrænsning kan sættes lavere end Valgrettens, nemlig til 25 Aar, medens Valgretten begrænses af det 30te Aar. Uagtet Valgrets begrænsningen er sat efter — hvad jeg kalder — Mennefselighedsprincippet, efter Alder, Modenhed, Erfaring og Udvikling som Statsborger, er den dog desuagtet en materiel Begrænsning; men Valgbarhedsbegrænsningen er en Sammensætning af en materiel Begrænsning, nemlig den almindelige Myndighedsalder, og Medborgernes Betragtning og Dom over de

Bedkommende; thi de sælde en Dom over dem, de vælge. Jeg troer, at, naar dette bliver fastholdt, vil maassée den ærede Minister, om han end ikke ganske vil bifalde den Bei, som Udvalget foreslaaer Thinget at gaae, dog idetmindste finde, at det ikke er skeet af Ojensridighed, ikke for at lægge Udviklingen nogen Hindring i Veien, men som et meget simpelt Selvsforvar.

Naar den ærede Minister har sagt, at han holdt sig overbevist om, at der var en stor Deel af Borgerne i Staten, som ønskede Valgloven forandret, saa vil jeg ikke modstige det; men jeg vil modstige, at det er den største Deel i Staten. Naar den ærede Minister karakteriserer dem — jeg troer, det var saaledes, — som de Forstandige (Mogle Stemmer: De Forstandigste!) — som de Forstandigste, saa modstiger jeg det. Jeg, efter min Overbeviisning, holder for, at det er de Forstandigste, som ikke ville have Forandringer, og det kan den ærede Minister ikke tage mig ilde op; jeg hører selv til dem, der ikke ville Forandringer, og jeg vil dog helst være mellem de Forstandigste, med al den Aertjendelse, jeg forøvrigt yder de Andre Forstandighed; jeg er meget villig til, at indrømme, at de Andre fra deres Side have Ret til det Samme. Men det, hvorpaa jeg støtter min Paastand, naar jeg siger, at Antallet af dem, som i dette Forhold ikke vide, hvad de egentlig ville, af dem, der rave, fordi de ikke synes om det, der er, uden dog at vide, hvad de ville sætte istedet, ikke er stort, det er det, at ellers havde vi i Forhandlingerne herom seet idetmindste Mogle, som kunde træde frem og sige: „Det er det, vi ville“; men det er netop det, vi savne. Der er derfor enten en Mangel paa Aabenhed, som gjør, at disse Folk ikke endnu ville træde frem, eller en Mangel paa Erkjendelse, som gjør, at de i Virkeligheden ikke kunne træde frem. Det er en Fordeel, som vi Andre have paa vor Side, at vor Betragtning af Forholdet kjendte man længe forud. Vi gif positivt tilværks; vi sagde om enhver Sag: „Vi ere ikke tilfredse med det, som er, men vi ønske det saaledes“; vi gave Normer derfor, og vi have efterhaanden beviist, at disse Normer, om de end ikke vare de bedste, dog vare